

Arrest

nr. 190 607 van 10 augustus 2017
in de zaak RvV x / IV

In zake: x

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. STOCKMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert over de Gambiaanse nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn uit New Jeshwang, Serrekunda. U woont daar heel uw leven in de familiecompound. U beseft op veertienjarige leeftijd, in 2004, dat u homoseksueel bent nadat E. Jaiteh, de zoon van een vriend van uw vader, bij u op de kamer komt wonen. E. komt naar de stad om er het beroep van kleermaker aan te leren. E. is op dat moment 23. Hij stuurt aan op seks en u gaat hier op in. U bent gelukkig met uw seksualiteit en jullie blijven dezelfde kamer en hetzelfde bed in de familiecompound delen gedurende 9 jaar. Jullie relatie houdt aan tot E. sterft in een auto-ongeluk in 2013. U weet sinds uw ontdekking dat uw familie, met name vooral uw vader Karama Camara, erg tegen homoseksualiteit gekant is en dat de maatschappij er ook erg negatief tegenover staat. Al die tijd verbergt u dus uw seksualiteit en uw relatie, u en E. komen zelfs amper samen in het openbaar. Omdat u na E.'s dood eenzaam bent, begint u, twee maand na zijn

dood, in 2014, uit te gaan op zoek naar andere homoseksuelen. Zo leert u in de club WOW in Kololi-Senegambia, S. kennen op 27 juli 2014. Jullie worden vrienden en na een tijd, wanneer u comfortabel genoeg bent om het onderwerp aan te snijden, beginnen jullie een relatie. De eerste maal kussen jullie in de auto in Serrekunda om twee uur 's nachts. Jullie verschijnen veel samen in het openbaar, u gaat ook onder meer samen naar clubs en restaurants. Voor de seksuele betrekkingen gaan jullie altijd naar de bush bij Fajara Golf, hier worden jullie dan ook betrapt door twee mensen. U vlucht, maar omdat S. wat dikker is valt hij en halen ze hem in. S. wordt aan de politie uitgeleverd. U vlucht naar een vriend in Fajara, D.T., daar zet u uw telefoon uit, wanneer u die om 8 uur 's avonds opnieuw aanzet ziet u dat uw vader u gebeld heeft. U belt hem terug en uw vader roept "Alahu Akbar, je moet dood", als hij u zou zien zou hij het zelf doen. De politie was met S. in jullie familiecompound langs geweest. U vraagt 600 dollar aan uw vriend Dimbu en vlucht via Banjul naar Senegal. U gaat naar Dakar, naar uw oom P.C.. U wordt er ontvangen, maar u legt hem niet uit wat het probleem is. Op een avond contacteert uw vader uw oom. Hij brengt P.C. de boodschap dat u de dood verdient, hier gaat uw oom mee akkoord. Hij vindt dat u zijn leven in Senegal ook in gevaar brengt, omdat u echter familie bent geeft hij u nog twee dagen in zijn huis. Uiteindelijk helpt hij u toch op een containerschip om naar België te komen, u bent twee weken onderweg. Dit schip meert op 21/09/2016 aan in Antwerpen en op 7 oktober 2016 vraagt u asiel aan.

U dient geen documenten in ter staving van uw asielmotieven.

B. Motivering

Het CGVS kan niet anders dan vaststellen dat u niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling door een 'gegronde vrees voor vervolging' onder de Conventie van Genève of het statuut van subsidiair beschermde door een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade'.

Het CGVS is in het licht van de elementen van uw dossier niet overtuigd dat u homoseksueel of biseksueel bent. Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze uw seksuele geaardheid te bewijzen, mag het CGVS wel van een asielzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel of biseksueel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. **Het CGVS mag met andere woorden van een asielzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit of biseksualiteit een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas verwachten. Echter u slaagt er niet in om aannemelijk te maken dat u een homoseksuele man uit Gambia bent, hoewel u uitgebreid de kans er toe kreeg.**

U identificeert zich vanaf het begin en gedurende het volledige gehoor als homoseksueel en 100% gay (CGVS p.3, p.9, p. 13, p.15, p.16, p.33). U stelt bovendien dat u zich nooit aangetrokken gevoeld heeft tot vrouwen (CGVS p. 13). Het CGVS stelt echter vast dat u op verschillende niveaus niet kan overtuigen omtrent uw homoseksualiteit. **U heeft vooral geen blijk van een werkelijke inschatting van het leven van een homoseksuele man in Gambia.** U heeft een erg ongenueanceerde zwart-wit kijk op zaken als uw ontdekking, uw beleving, uw risico-inschatting en hieraan gekoppeld uw beide relaties. Gedurende uw volledige gehoor beperkt u zich tot oppervlakkige stellingen aangaande de bovenstaande thema's. Het CGVS zal zich dan hieronder ook hier op focussen.

Ten eerste, het CGVS kan niet anders dan opmerken dat de **ontdekking** en latere **beleving** van uw eigen seksualiteit erg probleemloos verloopt. Van een persoon die ontdekt dat hij homoseksueel is in een erg homofobe omgeving is het te verwachten dat hij op een genuanceerde, doorleefde manier kan aantonen dat hij in een dergelijke omgeving tot zijn ontdekking overging. **Het CGVS benadrukt dat u doorheen het gehoor, zelf, een erg vijandige omgeving schetst.** Dit op zowat alle niveaus van uw leven, te beginnen met uw familie, uw vrienden tot de volledige Gambiaanse maatschappij en de politiek. Toch geeft u op geen enkel moment, tot u zelf problemen ondervindt, blijk van enige negatieve gevoelens omtrent uw seksualiteit. U maakt een strikte scheiding tussen uw persoon enerzijds en de omgeving anderzijds. **Een scheiding waardoor u beweert dat het simpele verbergen van uw seksualiteit volstaat om op een gelukkige manier te leven.**

Eerst gaan we in op de **omgeving** die u zelf uitvoerig omschrijft. U beschouwt zich als een praktiserende moslim (CGVS p.8). Van jongs af aan leert u al dat homoseksualiteit fout is (CGVS pp.8-9), u hoort de president vanaf dan al jaarlijks preken tegen homoseksualiteit houden (CGVS p.9). U leert dat homoseksualiteit "haram" is in de Islam (CGVS p. 9). U schetst uw eigen familie dan ook als een conservatieve moslimfamilie, uw vader is een "true muslim" en erg strikt in de religie, dus ook hij is tegen homoseksualiteit (CGVS p.14, p.16). Gambianen zijn volgens u overal en altijd tegen homo's (CGVS p.

17), u hoort nooit iets positief. Dit is zo op high school maar ook in het college waar u erna studeert. Er is voor u zelfs geen onderscheid hieromtrent tussen gestudeerde en niet gestudeerde Gambianen (CGVS p. 18). Voor u maakt het integraal deel uit van de Gambiaanse mentaliteit (CGVS p.18). Ook op uw werk krijgt u zaken als "homo's moeten dood" te horen (CGVS p. 10). Over Gambia en haar maatschappij stelt u al vanaf het begin dat het erg riskant is om er homo te zijn (CGVS p.3), waardoor u er met niemand over kan praten. U stelt dat verder het een "verkeerd land" is, waarmee u er op doelt dat u bij ontdekking de dood riskeert (CGVS p. 15). U stelt dat 92% (CGVS p.10) van de bevolking tegen homoseksualiteit is en zelfs dat in Gambia "iedereen" tegen homoseksualiteit (CGVS p. 31). Het woord gay is zelfs slecht in het milieu waar u woont. U heeft het over "de segregatie", hiermee bedoelt u dat homo's niet als mensen gezien worden (CGVS p. 34). Kortom alle conversaties en alle signalen die u in Gambia over homoseksualiteit opvangt zijn ronduit negatief. Echter, u gaat dit soort conversaties gewoon uit de weg, wanneer mensen het over homoseksualiteit hebben gaat u weg (CGVS p. 16, p. 33). Dit is natuurlijk op zich al een erg gemakzuchtige houding. Het CGVS toont dan ook aan dat u niet als homo in de omgeving heeft geleefd die u zelf schetst.

U houdt namelijk altijd vol dat u zelf er **blij, happy, comfortabel en ok** mee bent, al vanaf het begin van uw ontdekking. Dit hoewel, u al bij uw ontdekking, op veertienjarige leeftijd, beseft u dat uw seksualiteit uw familie zal "kwetsen" (CGVS p. 16), toch leeft u zelf comfortabel met uw homoseksualiteit en geeft uw seksualiteit u joy (CGVS p. 16). Bij uw ontdekking bent u erg jong. U stelt zelfs dat u op die leeftijd, in Afrika, enkel aan school denkt (CGVS p. 15). Dit is natuurlijk een ontwijkend antwoord, zeker in het licht van een ontlukende én van de norm afwijkende seksualiteit. Wanneer u dan gevraagd wordt hoe u zich voelt op school op dat moment, stelt u enkel dat ze het niet moeten weten daar (CGVS p. 16). U voelt zich niet anders ten opzichte van de andere jongens, maar uw gevoel is "dat u seks met jongens wil" (CGVS p. 16). **Uw ontdekking is dan ook opmerkelijk probleemloos**, uw vriend en kamergenoot E. verleidt u en u houdt er van (CGVS p. 14-16). Op het moment dat jullie kussen en later seks hebben stelt u **zichzelf geen enkele vraag of heeft u geen enkel negatief gevoel** (CGVS p. 15).

U krijgt toch veelvuldig de kans om hier dieper op in te gaan, om enige nuance bij u zelf te zoeken of om het over enig intern conflict te hebben. U kan het hier immers niet over hebben, zo, wanneer u gevraagd wordt of u zich schuldig voelt ten opzichte van uw religie (CGVS pp.8-9) stelt u van niet maar stelt u dat uw vader het zo ziet. Wanneer u gepolst wordt naar interne spanningen, veroorzaakt door uw omgeving, houdt u gewoon deze scheiding in stand. U stelt dat het geen probleem is voor u omdat uw familie het niet weet en het dus niet gevaarlijk is zo (CGVS p. 15). **U projecteert alles dus op externe factoren. Als verantwoording houdt u, uw hele leven in Gambia, een scheiding in stand tussen u en uw omgeving.** Hierdoor lijkt het alsof u niet moet uitleggen hoe u zich werkelijk voelt. U heeft het constant over **verbergen of verstoppen van uw eigen seksualiteit en uw relaties** (bijvoorbeeld CGVS p. 15, p. 16, p. 33) waardoor u zelf er dus "ok" en "comfortabel" en zelfs "happy" mee kunt zijn. **Het CGVS ontkent niet dat een homoseksueel niet open kan zijn in Gambia, echter het CGVS kan wel verwachten dat een homoseksuele man in Gambia op een uitvoerige manier kan uitleggen wat hij hierbij voelt bij deze verplichting tot geheimhouding.** U slaagt hier echter op geen enkel moment in. U gaat over tot letterlijke stellingen als "Ik was er blij mee maar ik moet het verbergen van de mensen" (CGVS p. 35) en "ik hield het altijd geheim maar ik hield er van" (CGVS p. 16). Voor u is het één, innerlijke tevredenheid, dus mogelijk zonder het ander, maatschappelijke en familiale acceptatie, zonder hier enige bedenking bij te maken. Deze **scheiding tussen uw persoon en de omgeving in Gambia overstijgt u op geen enkel moment.** U heeft intern positieve gevoelens, het zijn de externe factoren die het negatief maken. Wanneer u hier op gewezen wordt (CGVS p. 16) stelt u dat u uw leven heeft en zij het hunne. Hiermee lijkt voor u de kous af, iets wat hoegenaamd ongeloofwaardig is aangezien u zelf uw omgeving als een bedreiging omschrijft (CGVS p. 9). Dit alles blijft toch erg oppervlakkig.

U blijft die positieve gevoelens houden tot u en uw vriend E. in de problemen komen, tot u dus moet vluchten en u plots alles verliest, dan gaat u over tot **donkere, rouwende gevoelens** (CGVS p. 35-36) omdat iedereen u verlaten heeft en uw familie u dumpst en met de dood bedreigt. Pas wanneer u het over uw asielmotieven op zich heeft, kan u zich de gevolgen van homoseksualiteit in Gambia voor de geest halen. **Hier maakt u dus opnieuw die strikte scheiding.** Het is gewoonweg onmogelijk dat u pas op het moment dat er daadwerkelijk problemen omslaat van positieve gevoelens naar extreem negatieve gevoelens. Er wordt u letterlijk gevraagd hoe u "happy" kan zijn als u de situatie voor homo's in Gambia kent. Hierop stelt u dat u "echt happy" geweest bent, en dat dit misschien komt omdat u jong bent op dat moment (CGVS p.36). U wordt er op gewezen dat u risicovol gedrag stelt en enkel positieve gevoelens heeft aangaande uw seksualiteit, terwijl u al deze gevolgen voorzien kon hebben. **Dit alles staat namelijk haaks staat op de omgeving die u zelf schetst.** Hierop stelt u, uiterst opmerkelijk, dat

alles wat de protection officer opmerkt **waar is**, dat u **nu** realiseert dat u er aan had moeten denken, dat u aan de toekomst gedacht had moeten hebben, maar dat u dit niet deed omdat u misschien "verslaafd" was (CGVS p. 36). Naast het feit dat u uw geaardheid hier als een **verslaving** voorstelt, u stelt verder nog dat u verslaafd bent aan mannen, houdt deze stelling in dat u tot een zeker besef lijkt te komen. **Een besef dat rijkelijk laat komt, het is zeer onwaarschijnlijk dat u pas wanneer het u veelvuldig uitgelegd wordt tot het inzicht komt dat u niet enkel positief kan aangekeken hebben ten opzichte van uw seksualiteit.** Dit op zich wijst er al op dat u niet kan overtuigen dat u een homoseksuele man uit Gambia bent.

U heeft dus duidelijk een besef van de algemene situatie van homoseksuelen maar u kan deze niet op uw persoon betrekken. U stelt twee lange relaties in Gambia te hebben gehad, één van 9 jaar met E. Jaiteh en één van twee jaar met S. Ceesay (CGVS p.11). Echter, op geen enkel moment denkt u aan uw toekomst in of buiten Gambia met een man, noch met E., noch met S. (CGVS pp.20-21) denkt u ooit aan migreren. U stelt wel dat u weet dat er geen mogelijkheden zijn, voor bijvoorbeeld rechten als het huwelijk, maar u zoekt **nooit een oplossing om uw seksualiteit elders wel openlijk te kunnen beleven** (CGVS p.21). Op een gegeven moment stelt u dat u pas "gewoon" kan praten over uw seksualiteit met S.. U wordt er op gewezen dat u al een eerdere relatie gehad heeft, gedurende zelfs negen jaar, en dan stelt u dat het voor E. "normaal" was (CGVS pp. 34-35). Ook dit is, op zijn minst gezegd, **een vereenvoudigde voorstelling van een complexe situatie.** Het is ongeloofwaardig dat het voor iemand als E., door wie u nota bene homoseksueel bent "geworden" (CGVS p. 15) en die in dezelfde maatschappij opgroeit en in dezelfde compound leeft, het "normaal" is zonder dat hier enige verdere uitleg voor is. Hier lijkt u niet te beseffen dat E. uit dezelfde maatschappelijke achtergrond als u komt. Hierbij stelt u bovendien dat u denkt dat u zonder E. geen homo zou zijn (CGVS pp. 16-17), u stelt dat u homo "geworden" bent door uw seksuele contact met E.. Echter, wanneer u gevraagd wordt of u dit meer kan uitleggen, slaagt u daar niet in. Ook dit toont aan dat u hier nooit heeft over nagedacht.

Ook over uw situatie in België gaat u over tot vreemde stellingen.

Hoewel u doorheen het gehoor dus gezegd heeft dat u in Gambia met niemand over uw seksualiteit kan praten (cf. supra), op risico voor uw eigen leven, spreekt u in België een Gambiaanse man aan en heeft u het meteen over uw seksualiteit (CGVS p. 3, p.18). Voor iemand die zijn seksualiteit zijn hele leven verborgen heeft moeten houden ten opzichte van zijn Gambiaanse landgenoten en die zelf stelt dat je niet bij een eerste gesprek het over homoseksualiteit kunt hebben, zelf S. vertrouwt u pas na een aantal ontmoetingen (CGVS p. 3, p. 28-29), **is het uiterst opmerkelijk dat u het meteen met een Gambiaan hierover zou hebben.** Vooral omdat u deze ontmoeting en een negatieve ontmoeting met een Belgische man (CGVS p. 3, p.18-19) gebruikt om te **verantwoorden** dat u in België niet gezocht heeft naar homomannen, naar ontmoetingsplaatsen of online contact (CGVS p. 18-19) of organisaties die u kunnen bijstaan (CGVS p. 19, p. 33). U stelt letterlijk dat de "bedreiging" uit uw land nog op u "jaagt" (CGVS p.33), iets wat toch tegenstrijdig met het aanspreken van een onbekende Gambiaanse man en open zijn over uw seksualiteit (CGVS p.3, p.18). Dit alles terwijl u geen hulp zoekt, ook niet bij uw sociaal assistent (CGVS p. 19). Gewezen op deze tegenstrijdigheid en op het feit dat u niet probeert om open te leven in België, heeft u het er over dat u nu een "pauze" gaat nemen door uw gesprekken met die twee personen in België en dat u tijd nodig heeft (CGVS p. 34). Nochtans neemt u in Gambia, na de dood van E., amper een "pauze" en gaat u, twee maand later, doelbewust op zoek in clubs naar homoseksuelen omdat u eenzaam bent en niet alleen kan blijven (CGVS p. 27, p.32). Dit doet u, hoewel u weet dat het erg gevaarlijk is (CGVS p. 32). **Nochtans blijft u, eens in België, net wel doelbewust alleen, terwijl er hier veel minder risico's zijn om seksualiteit te beleven.** U kan deze erg opmerkelijke tegenstrijdigheid dan ook niet verklaren. Hiermee samenhangend kunnen ook volgende **bedenkingen** worden gemaakt bij de **manier waarop u de risico's, gekoppeld aan uw homoseksuele geaardheid inschat.** Het blijkt dat u **in Gambia**, waar het veel risicovoller is om uw seksualiteit op een open manier te beleven dan in België, niettemin op een **vrij open risicovolle manier uiting heeft gegeven aan uw homoseksuele geaardheid.** U heeft gedurende jaren ontmoetingen en seks binnen uw eigen familiecompound met E. (CGVS p.20), erna heeft u seks in een semiopenbare setting, namelijk in de bush aan Fajara Golf Course met S. (CGVS p.25, p.34) en u kust E. zelfs in een auto op straat midden in Serrekunda (CGVS p. 28). U heeft in de bush dus vaak seks met S. (CGVS p.25, p.34). Wanneer u naar **het risico hiervan gevraagd wordt, stelt u dat het niet risicovol is.** U stelt slechts dat S. het er ook al jarenlang gedaan heeft met zijn vorige partner en dat er niet veel mensen komen (CGVS pp.25-26). Hij is het die voorstelt om het altijd daar te doen (CGVS p. 28), **u denkt hier zelf niet over na.** Als dekmantel nemen jullie een katapult mee om te doen alsof jullie op vogels jagen, en de bomen verhinderen volgens u dat jullie er moeilijk te zien zijn (CGVS p.25). Jullie hebben er seks aan een brug waar normaal niemand komt (CGVS p.34). Dit is

natuurlijk geen afdoende verklaring, vooral ook omdat jullie er uiteindelijk wél betrappt worden door twee mensen die jullie zelf hebben zien komen (CGVS p.34), dit impliceert toch een zekere graad van zichtbaarheid. Bovendien blijkt uit de kaarten waarover het CGVS beschikt dat de bush in Fajara zich middenin het verstedelijkte kustgebied van Gambia bevindt (zie kopie administratief dossier), iets wat toch suggereert dat jullie meer doordachte maatregelen zouden kunnen nemen. Wat bovendien ook vreemd is, is dat u al die jaren met E. alles **binnenshuis** houdt, maar na zijn dood, doelbewust gaat zoeken naar homo's in clubs, en dit enkel op basis van negatieve geruchten dat daar homo's aanwezig zouden zijn (CGVS pp.17-18). U zoekt daar tot u S. gevonden heeft. Ook is het opmerkelijk dat u stelt dat u met S. geen seksuele betrekkingen kan hebben in zijn compound omdat zijn vader en moeder er aan de andere kant wonen en u daar dus niet wil gaan omdat het te riskant is, zelfs met gesloten deur (CGVS p. 25). U gebruikt dit met name als verklaring voor het hebben van seks in de bush in Fajara (CGVS p.25). Nochtans heeft u zelf, **zonder enig probleem**, 9 jaar lang met E. in eenzelfde kamer en eenzelfde bed geslapen waar jullie ook seks hadden. Dit alles in een compound die u ook met uw familie deelt en die u ongeveer op dezelfde manier omschrijft als die van S., namelijk met uw kamer aan één kant en die van uw ouders aan de andere kant. Daar neemt u als enige maatregel het hebben van seks in de nacht met de deur op slot (CGVS pp.20-21). **Het feit dat u het risicovoller inschat om seks te hebben bij S. in huis dan in uw eigen familiecompound, bij uw conservatieve vader, is toch op zijn minst erg vreemd te noemen.** Bovendien beleeft u uw relatie met S. ook veel **openlijker** dan die met E. (CGVS p.24), jullie gaan samen naar clubs en restaurants, en zitten vaak samen in de auto (CGVS pp. 27-29). Dit contrast tussen beiden is vreemd, want volgens uw eigen verklaringen berust er namelijk geen enkele verdachtmaking op het feit dat u en E. al die jaren het bed delen, zelfs wanneer jullie al respectievelijk 23 en 30 jaar oud zijn (CGVS pp. 22-23). E. is een familievriend die in huis genomen wordt en die er al die jaren kan verblijven (CGVS p. 13). Uw familie weet dat jullie een speciale relatie hebben en als "special friends" gezien worden (CGVS p. 23) maar ze maakt hier geen problemen van. Deze onverdachte band zou moeten aantonen dat jullie wel, zonder verdenkmaking, in het openbaar kunnen verschijnen. Deze tegenstrijdigheid tussen beide verhoudingen verzwakt uw profiel van homoseksueel verder. Bovendien is het feit dat dit al die jaren, van steeds versterkende homofobie in Gambia, zo probleemloos geweest is op zich al ongeloofwaardig. Nog opmerkelijker is dat u met E. zelfs niet over homoseksualiteit praat gedurende al die jaren, u zoekt geen toekomst samen omdat u weet dat het niet kan (CGVS p. 21). Nochtans zitten jullie, samen, in een erg opmerkelijke situatie in een ronduit vijandige omgeving. **Het feit dat u dat risico in Gambia niet correct inschat, en al zeker niet in het licht van uw huidige situatie in België, toont op zich al aan dat u verklaringen hieromtrent volstrekt niet doorleefd overkomen.**

Bovendien neemt u al deze risico's pas vanaf het jaar 2014; het op zoek gaan naar homo's in clubs, het seks hebben in de bush bij Fajara, het kussen van E. in de auto. Dit is het jaar waarin blijkt dat de vervolging (zie COI administratief dossier) net zijn hoogtepunt bereikt (CGVS pp.32-33). U wordt hier op gewezen maar u raakt niet verder dan dat u niet alleen kunt blijven en dat u het gewoon bent om zich in het systeem te bewegen (CGVS p. 32). U kan dus niet verklaren waarom u geen risico's wilt nemen in de jaren waarin de vervolging minder fel is, maar dat u dit wel doet in een periode waarin de repressie tegenover homoseksuelen in Gambia het grootst is. Het is vooral opmerkelijk dat u ondanks negatieve geruchten van uw vrienden zich naar Senegambia begeeft om er homo's te zoeken. **Het CGVS benadrukt dat het niet voldoende is om vaagweg te kunnen omschrijven wat homo's meemaken in Gambia, dat kan een heteroseksuele Gambiaan namelijk ook.**

Tot slot merkt het CGVS op dat u, hoewel u een vrij hoog niveau van studies heeft (CGVS p. 9), u weinig weet over de wetgeving omtrent homoseksualiteit in Gambia. U stelt dat u "de wet niet veel volgt", maar dat er "gezegd" wordt dat als je gepakt wordt dat je dood moet (CGVS p. 31). U heeft geen weet over de wetsverandering in 2014 of en u weet niet wat de toevoeging in de wet van "aggravated homosexuality" (zie COI administratief dossier) dan wel is (CGVS p. 31-32). Nochtans is dit, zoals hierboven gesteld, belangrijk in uw risico-inschatting en heeft dit een rechtstreekse invloed op uw eigen leven op dat moment. U stelt in eerste instantie dat de vervolgingen in 2016 of 2015 gestart zijn, u heeft het over Alieu Sarr en Lamin Jaiteh die in de gevangenis zitten (CGVS p.30), uit de informatie van het CGVS (zie kopie administratief dossier) blijkt dat Alieu Sarr in 2014 opgepakt wordt en er in dat jaar ook andere arrestaties plaatsvinden in Senegambia. Alieu Sarr blijkt in 2012 al eens opgepakt geweest te zijn, in gelijkaardige omstandigheden, toen onder meer ook met Lamin Jaiteh en toen ook aan de Duplex Night Club in de Senegambia regio, waar u op dat moment nota bene zelf homo's zoekt in de clubs (CGVS p.30). **U zou hier dus beter van op de hoogte moeten zijn.** Tevens kent u geen enkele Gambiaan die het voor homo's opgenomen heeft, u weet niet dat een neef van de president het voor homo's opnam vanuit de Verenigde Staten, namelijk Alagie Jammeh of dat Fatu Camara, een belangrijke opposante van Jammeh in de diaspora, dat ook doet (zie COI administratief dossier) (CGVS

p. 32). Alles wat u weet is wat er gezegd wordt door derden, u heeft niets uit het nieuws (CGVS p. 17). **Ook dit gebrek aan interesse toont aan dat u de werkelijke situatie van homoseksuelen in Gambia maar op de oppervlakte kent en dat u dit niet persoonlijk beleefd heeft.**

Kortom, het CGVS kan niet aannemen dat u homoseksueel bent, hierdoor worden ook uw **asielmotieven op zich niet als aannemelijk beschouwd en vervallen ze**. Zoals hierboven besproken kan u niet aantonen dat u een homoseksuele man uit Gambia bent omdat u **geen link met uw persoonlijke beleving kan maken**. Vooral het feit dat u tijdens het gehoor tot besef lijkt te komen dat uw probleemloze voorstelling van homoseksualiteit in Gambia (CGVS p. 36) geen steek houdt, toont aan dat u nooit als homoman in Gambia geleefd heeft.

Bij gebrek aan documenten kunnen uw identiteit en het door u afgelegde reistrajec van Gambia naar België niet worden nagegaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 27 februari 2017 een schending aan van “artikel 3 EVRM”; “Schending van artikel 1 A lid 2 eerste alinea van de Conventie van Genève betreffende de status van de vluchtelingen”; “Schending van artikel 10 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie”; “Schending van artikel 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991)”; “Schending van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (Vreemdelingenwet)”; “Schending van het zorgvuldigheidsbeginseel”.

Verzoeker benadrukt tijdens zijn gehoor te hebben aangegeven dat hij geen religie volgt en hij aldus geen praktiserend moslim is. Hij stelt echter wel op de hoogte te zijn van het negatieve beeld over homoseksuelen en dat zij bij ontdekking de dood riskeren.

Voorts stelt het verzoekschrift dat verzoeker zich gelukkig voelde bij E. en dat hij geen persoonlijk probleem met zijn seksualiteit had. Bovendien was verzoeker amper veertien jaar oud op het moment van zijn ontdekking en wist verzoeker op die leeftijd dat het zijn vader zou kwetsen als hij dit te weten zou komen. Verzoeker voert verder aan dat hij op deze jonge leeftijd nog niet zozeer nadacht over eventuele gevolgen en dat hij zich liet meeslepen door het geluk dat hij voelde. Opgegroeid met de illusie dat hij zijn homoseksualiteit slechts verborgen diende te houden om gelukkig te zijn, is het volgens verzoeker dan ook normaal dat hij geen negatief gevoel had tijdens het kussen met E.

Het verzoekschrift herneemt dat verzoeker zich niet schuldig voelt ten opzichte van zijn religie, omdat hij geen religie volgt. Hierdoor stelt verzoeker geen interne spanning te kennen, nu hij van mening is dat er niets mis is met zijn seksuele geaardheid. Tevens is verzoeker van kinds af aan in de waan dat het geen kwaad kan zolang niemand dit weet. Verzoeker stelt nog dat hij steeds op zichzelf gericht was en de acceptatie van zijn familie niet zo belangrijk vond.

Waar verweerder verzoekers risicovol gedrag in de door verzoeker geschetste omgeving aanhaalt, erkent verzoeker “dat hij inderdaad deze gevolgen had kunnen en misschien had moeten voorzien”. Verzoeker nuanceert “dat hij toen jong was en verslaafd was. Verzoeker was, zoals reeds eerder vermeld, in een vlaag van geluk en verliefdheid waardoor hij hier niet heeft bij stilgestaan.” Verzoeker stelt dat hij “[n]adat hij, met zijn tweede partner, betrapt wordt en hij diende te vluchten, kwam verzoeker pas weer met beide voeten aan de grond en kwam hij tot het besef dat hij al die tijd op een wolk had geleefd en dat hij al die tijd had moeten inzien dat dit risicovol was.” Verzoeker kwam aldus tot besef door de betrapping en de daaropvolgende gebeurtenissen.

Verzoeker bevestigt een Gambiaanse man te hebben aangesproken over zijn seksualiteit, omdat hij ervan overtuigd was dat deze man ook homoseksueel was en hij zich nauw verbonden voelde met deze

man. Daarnaast haalt verzoeker aan een *“een slechte reactie gekregen [te hebben van een Belgische man] toen hij melding maakte van de reden van zijn asiel, zijnde zijn homoseksualiteit. Sindsdien durft verzoeker, ook hier in België, niet meer openlijk te praten over zijn geaardheid, mede gelet op de achtergrond in Gambia.”* Verzoeker voert aan dat *“[n]a deze twee slechte ervaringen, tesamen met de dreiging die hij nog voelt uit zijn land, is het dan ook logisch dat verzoeker zich niet meer openlijk durft te uiten over zijn geaardheid hier in België!”*.

Verzoeker verduidelijkt dat hij het *“niet risicovol [vond] om seks te hebben met de heer E. in de familiecompound, aangezien dit een zoon was van de vriend van zijn vader”*. Zij werden door de familie op dezelfde kamer gelegd en gezien als twee special friends. Ook stelt verzoeker te weten dat zijn familie privacy respecteert en de kamer 's nachts niet zou binnenkomen. Bovendien was de deur op slot. De seksuele betrekkingen in de bush met S. waren het idee van S., die verzoeker ervan overtuigde dat het veilig was gezien hij daar jaren seksuele contacten had onderhouden met zijn vorige vriend. Verzoeker meent dat dit minder risicovol was dan in het huis van S. Hij verduidelijkt dat *“[w]anneer zij samen in huis zouden zijn met de deur op slot, zou dit te hard opvallen en een vermoeden creëren opzichts de familie.”*

Aangaande de vaststelling van verweerder dat verzoeker pas vanaf 2014 risico's begint te nemen, terwijl de vervolging en repressie in Gambia net in dat jaar zijn hoogtepunt bereikte, stelt verzoeker dat E. in 2013 overleed en hij aldus voor 2014 niet op zoek diende te gaan naar andere homoseksuelen, noch seksuele betrekkingen diende te hebben buiten zijn kamer.

Verzoeker herhaalt te hebben aangegeven dat hij de datum of het jaartal dat Alieu Sarr opgepakt werd niet juist meer wist, maar dat het rond 2015 moet geweest zijn. Dat verzoeker de datum verkeerdelijk heeft meegedeeld, kan hem dan ook niet verweten worden. Daarnaast bevestigt verzoeker dat hij de wetgeving aangaande homoseksualiteit niet opvolgde en hier weinig over wist, gezien *“[z]ijn homoseksualiteit was uiteraard geheim en homoseksualiteit was binnenshuis een taboe. Binnen de familie werd er niet over gesproken en verzoeker kon dan ook moeilijk het nieuw omtrent homoseksuelen en de wetgeving hieromtrent volgen.”*

Tot slot merkt verzoeker op dat hij *“geen stukken heeft kunnen bijbrengen aangezien hij plots is moeten vluchten, toen hij betrapt werd. Bovendien heeft hij geen contact meer met familie aangezien deze hem ook willen doden omwille van zijn seksualiteit.”*

In hoofddorde wordt gevraagd verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle

relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker beweert vervolging te vrezen in Gambia omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

2.4. De Raad neemt aan dat het aantonen van een seksuele geaardheid gevoelig kan liggen en niet evident is. Indien de kandidaat-asielzoeker echter geen bewijs kan verschaffen aangaande zijn of haar seksuele oriëntatie en/of er is een gebrek aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst, dan stelt ook UNHCR dat de seksuele oriëntatie dient te blijken uit de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker (UNHCR, *Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity*, Genève, 2008, nr. 35). De Raad benadrukt dat kan verwacht worden dat verzoeker minstens doorleefde verklaringen aflegt aangaande zijn eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van homoseksualiteit die verder reiken dan stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit. Ook kan sociale aanknoping worden verwacht en dus enige bekendheid worden aangetoond met de situatie van homoseksuelen in haar land van oorsprong en eventueel ook in België. Van een asielzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel en omwille van deze seksuele geaardheid beweert een vrees te hebben of een risico te lopen in zijn land van oorsprong kan worden verwacht dat hij dit overtuigend aantoont.

2.5. Van een persoon die ontdekt dat hij homoseksueel is in een uiterst homofobe omgeving kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij genuanceerde en doorleefde verklaringen aflegt aangaande zijn homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties binnen de context van dergelijke omgeving, *quod in casu non* zoals blijkt uit hetgeen volgt. Vooreerst kunnen verzoekers verklaringen over de bewustwording en latere beleving van zijn homoseksualiteit niet overtuigen. Verzoeker maakt een onderscheid tussen enerzijds zijn persoon en anderzijds zijn omgeving, waardoor hij beweert dat het simpele verbergen van zijn seksualiteit volstaat om op een gelukkige manier te leven. Echter, de ontdekking van zijn homoseksualiteit op zich, zou verzoeker reeds tot gemengde gevoelens moeten brengen binnen een vijandige omgeving. Verzoeker schetst een beeld van zichzelf als iemand wiens geluk erin bestaat seks met een man te hebben, zonder aan een echte relatie en toekomst te denken.

2.6. Aangaande zijn omgeving verklaart verzoeker dat hij van jongs af aan geleerd heeft dat homoseksualiteit fout is, *“Ze leren dat als je opgroeit, dat je het niet kunt, onze président zegt het ook altijd dat gay zijn in islam haram is, verboden, er waren altijd aanvallen van de président dat hij de homo's zou doden, dat ze niet verdienen te leven, dat het tegen alles van de islam is, dat hoor je als je opgroeit”* (gehoorverslag van het CGVS van 11 januari 2017 (hierna: CGVS-verslag), p. 9). Bovendien stelt verzoeker dat zijn familie conservatieve moslims zijn, dat zijn vader *“een true true moslim”* (CGVS-verslag, p. 14) en dat *“als ze weten dat ik homo ben zullen ze erg verdrietig en boos zijn”* (CGVS-verslag, p. 16). Voorts meent verzoeker dat elke Gambiaan, waar je ook gaat, tegen homoseksualiteit is (CGVS-verslag, p. 17). Er is geen onderscheid tussen high school of college (CGVS-verslag, p. 17), noch tussen gestudeerde en niet gestudeerde Gambianen (CGVS-verslag, p. 18). Volgens verzoeker is dit *“de typische gambiaanse mentaliteit”* (CGVS-verslag, p. 18). Ook op verzoekers werk beweert verzoeker dat *“ze zeggen mensen moeten dood, ze zeggen zelfs, ik hou niet van de president maar hij haat homo's dat doet me van hem houden”* (CGVS-verslag, p. 10). Wat betreft de Gambiaanse maatschappij geeft verzoeker aan dat het er riskant is, waardoor het moeilijk is erover te praten (CGVS-verslag, p. 3). Verzoeker stelt nog dat Gambia een *“verkeerd land”* is (CGVS-verslag, p. 15) en dat in Gambia *“iedereen”* tegen homoseksualiteit is (CGVS-verslag, p. 31). Verzoeker stelt voorts dat *“ook het woord gay is slecht in het milieu waar ik woon”* en dat *“homo's geen mensen zijn. Dat zeggen ze altijd”* (CGVS-verslag, p. 34).

2.7. Aldus komt het bijzonder oppervlakkig voor dat verzoeker, in de door hem geschetste uiterst vijandige omgeving ten opzichte van homoseksualiteit, van bij het begin van de ontdekking van zijn homoseksualiteit er onmiddellijk *“happy en comfortabel”* (CGVS-verslag, p. 15) mee is. Dit klemt te meer nu verzoeker stelt echter wel te beseffen dat zijn seksuele activiteiten met zijn vriend zijn familie zal

kwetsen (CGVS-verslag, p. 16). Desalniettemin geeft verzoekers seksuele oriëntatie hem *“joy (...) Als ik seks heb voel ik me erg gelukkige en ok”* (CGVS-verslag, p. 16). Hoewel verzoeker vrij jong is bij zijn ontdekking, stelt hij dienaangaande ontwijkend dat hij op die leeftijd, in Afrika, enkel aan school kon denken (CGVS-verslag, p. 15). Gevraagd hoe verzoeker zich dan voelde op school, stelde hij louter *“Ik was er soms met meisjes, soms met jongens. Ik praatte er nooit over, ze moesten het niet weten, ik ga niet dat vermelden, als mensen er over praten, dat ze er tegen zijn, dan ik weg moet gaan ervan, altijd, dat is zo in Gambia”* (CGVS-verslag, p. 15-16). Bovendien is het opmerkelijk dat verzoeker zich, in het licht van zijn ontlukende en bovendien normafwijkende seksualiteit, niet anders voelde dan andere jongens (CGVS-verslag, p. 16). Ook over zijn eerste kus en later seks geeft verzoeker aan op geen enkel moment gemengde of negatieve gevoelens gehad te hebben (CGVS-verslag, p. 15). Verzoeker maakte geen enkele melding van enige schroom of angst bij het ontdekken van zijn geaardheid, hoewel dit in elke samenleving en zeker in de homofobe Gambiaanse samenleving wel degelijk verwacht kan worden.

2.8. Er dient voorts worden opgemerkt dat verzoeker doorheen het gehoor bij het CGVS veelvuldig de kans kreeg om dieper in te gaan op enige interne spanningen, welke zijn omgeving zouden veroorzaakt hebben. Uit verzoekers verklaringen kan enkel afgeleid worden dat hij seks wilde maar geen relatie. Het is dan ook niet verwonderlijk dat verzoeker alles projecteert op externe factoren en een scheiding maakt tussen hem en zijn omgeving. Van een homoseksuele man in Gambia kan echter verwacht worden dat hij op een genuanceerde en uitgebreide manier kan uitleggen welke gevoelens de verplichting tot geheimhouding van zijn homoseksuele gevoelens en relatie naar boven brengen. Verzoeker blijft steken in letterlijke stellingen als *“Ik was er blij mee maar ik moet het verbergen van de mensen ja”* (CGVS-verslag, p. 35) en *“daarom hield ik het altijd als een geheim, maar ik hield er van”* (CGVS-verslag, p. 16). Erop gewezen dat verzoeker steeds externe factoren aanhaalt en gevraagd naar zijn persoonlijke gevoelens, stelt verzoeker louter *“Ik voelde me er ok mee, ik heb mijn leven, het is het mijne, zij hebben er een, ik moet niet dat zij weten wat ik doe”* (CGVS-verslag, p. 16). Dergelijke oppervlakkige verklaringen kunnen geen ontdekking en beleving van een seksuele geaardheid in een uiterst homofobe omgeving geloofwaardig maken en doet aldus afbreuk aan zijn loutere beweringen hieromtrent. Verzoekers asielrelaas komt voor als boute beweringen. Immers indien verzoeker gedurende negen jaar met een man zijn kamer deelde, en zelfs indien verzoeker louter seks had met deze persoon omwille van de seks, dan nog kan verwacht worden dat verzoeker gedurende een dergelijke lange tijd – desgevallend anekdotisch – kan vertellen. Het is immers niet onredelijk aan te nemen dat twee personen, zelfs al hebben ze enkel seks met elkaar, geen andere levensverhalen delen in deze negen jaren. De Raad kan dan ook niet aannemen dat verzoeker in zijn huis een kamer deelde met een man met wie hij seks had, laat staan een relatie had met E.. Immers de vaststelling dat verzoeker nooit met E., de man met wie hij beweerdelijk een negen-jaar-durende geheime relatie onderhield, gepraat heeft over oplossingen, of zelfstandig wonen, eventueel buiten Gambia (CGVS-verslag, p. 21) is allerminst aannemelijk. Een dergelijke houding getuigt van een grote afstandelijkheid, wat verzoeker niet aanvoert. Ten slotte kunnen verzoekers stellingen dat hij denkt dat hij zonder E. geen homo zou zijn (CGVS-verslag, p. 16-17) en dat hij homo geworden is door zijn seksueel contact met E. (CGVS-verslag, p. 15), zonder dat hij dit kan uitleggen, enkel versterken dat verzoeker geen homoseksueel is.

2.9. Verzoekers beweerde homoseksualiteit wordt verder ondergraven nu verzoeker de algemene situatie van homoseksuelen in Gambia kent, maar hij er niet in slaagt deze op zijn persoon te betrekken. Zo heeft verzoeker beweerdelijk twee lange relaties in Gambia, één van negen jaar met E. en één van twee jaar met S. (CGVS-verslag, p. 11), maar verzoeker gaf aan op geen enkel moment aan een toekomst met een man in of buiten Gambia gedacht te hebben (CGVS-verslag, p. 20).

2.10. Volgens verzoekers verklaringen wilde hij een sekspartner. Hij verklaart dat tevens vaak seks gehad te hebben in de bush met S. (CGVS-verslag, p. 25). Echter, dat verzoeker een à twee keer per week seksuele betrekkingen had in het openbaar en zichzelf blootstelde aan het reële risico om betrapt te worden, is geheel ongeloofwaardig binnen de Gambiaanse context. Dit klemt te meer nu uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de bush in Fajara zich midden in het verstedelijkte kustgebied van Gambia bevindt, waardoor het redelijk te veronderstellen is dat er wel degelijk mensen voorbijkomen. Dergelijke verklaringen komen opnieuw verzonnen voor te meer verzoeker stelt dat hij en S. uiteindelijk betrapt werden door twee mensen die zij zelf zien aankomen hebben, zodat hun ontmoetingsplaats wel duidelijk zichtbaar was (CGVS-verslag, p. 34). De waarachtigheid van verzoekers verklaringen worden nog verder aangetast doordat verzoeker beweerdelijk grotere risico's – het op zoek gaan naar andere homoseksuelen in clubs, het hebben van seksuele betrekkingen in het openbaar, het kussen van S. in de auto – begint te nemen in de periode waarin de repressie tegen homoseksuelen in Gambia net zijn hoogtepunt bereikt heeft (zie informatie in het administratief dossier). Verzoeker stelt

“weet hoe rond te gaan, je bent in een systeem, je weet hoe je moet bewegen er in” (CGVS-verslag, p. 32), wat loutere beweringen zijn nu verzoeker nooit is rondgegaan en niet in het systeem zat omdat hij beweerdelijk negen jaar achter gesloten deur in zijn eigen huis seks had met een man. Dat verzoeker voor het eerst risico's neemt wanneer de vervolging en repressie in Gambia het grootst is, komt dan ook voor als een loutere bewering.

2.11. Het verzoekschrift stelt dat verzoeker inderdaad gevolgen had kunnen en misschien had moeten voorzien, doch voert aan dat verzoeker toen jong en verslaafd was en pas tot besef kwam door de betrapping en de daaropvolgende gebeurtenissen. De Raad herhaalt dat verzoeker van jongs af aan op de hoogte was van de vijandige houding van zijn omgeving ten opzichte van homoseksualiteit en verzoekers jonge leeftijd aldus bezwaarlijk kan verschonen dat hij niet stilstond bij de gevolgen. Bovendien was verzoeker inderdaad nog jong – 14 jaar oud – op het moment dat hij zich bewust werd van zijn seksuele geaardheid, maar had op het moment van betrapping reeds de leeftijd van 26 jaar bereikt, waardoor verzoeker zijn jonge leeftijd niet kan inroepen als verschoning. Dat verzoeker zijn geaardheid daarnaast als een verslaving voorstelt, toont slechts aan dat verzoeker vooral seks nastreeft maar geen homoseksuele relatie. Verzoeker blijft bij loutere beweringen seks te hebben gehad met mannen. Dit maakt hem, in zoverre dit al geloofwaardig zou zijn, geen homoseksueel. Verzoeker toont immers niet aan waarom het niet redelijk is te veronderstellen dat het ontdekken van de eigen homoseksuele geaardheid geen ongerustheid meebrengt, of waarom indien hij geen vaste relatie zou willen en hij gedurende 11 jaar niet zou zoeken naar een draaglijke aangepaste levensstijl.

2.12. Verzoekers bekendheid met de situatie van homoseksuelen in Gambia is ontoereikend. Verzoeker bleek onwetend over de juridische context van homoseksualiteit in Gambia (CGVS-verslag, p. 31-32), terwijl hij net uit vrees voor vervolging zijn land ontvlucht zou zijn. Van verzoeker, die bovendien een gestudeerd man is (CGVS-verslag, p. 9), kan verwacht worden dat hij enig zicht heeft op de wetgeving inzake homoseksualiteit, gezien dit een rechtstreekse invloed heeft op zijn leven en van primordiaal belang is voor zijn risico-inschatting. Daarnaast blijkt verzoeker slechts beperkt op de hoogte van de gebeurtenissen in Gambia die betrekking hebben op homoseksuelen. Zo stelt hij in eerste instantie dat de vervolgingen in 2016 of 2015 gestart zijn en dat Aliou Sarr en Lamin Jaiteh toen werden gearresteerd (CGVS-verslag, p. 30), terwijl uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Aliou Sarr in 2014 werd opgepakt maar voordien ook al eens werd gearresteerd in 2012, samen met Lamin Jaiteh. Verzoeker kent tevens geen enkele Gambiaan die het voor homo's heeft opgenomen en weet evenmin dat een neef van de president het voor homoseksuelen opnam vanuit de Verenigde Staten, noch dat Fatu Camara, een belangrijke opposante van Jammeh uit de diaspora, eveneens voor homoseksuelen opkomt (zie informatie in het administratief dossier; CGVS-verslag, p. 30). Dergelijke onwetendheden zijn een tegenindicatie van verzoekers beweerde bezoeken aan homobars en homogezelschappen in Gambia te meer dit toen in de bijzondere aandacht stond van de media en ongetwijfeld onrust heeft gezaaid onder de LGBTI gemeenschap. Waar het verzoekschrift stelt dat verzoeker het nieuws en de wetgeving aangaande homoseksualiteit niet opvolgde en hier weinig over wist gezien zijn homoseksualiteit uiteraard geheim moest blijven en binnenshuis taboe was, kan dit echter geenszins overtuigen, nu dergelijk nieuws van levensbelang is voor verzoeker en hij zich hierover op andere manieren had kunnen informeren. Bovendien heeft verzoeker twee relaties gehad en is het redelijk te veronderstellen dat verzoeker de situatie van homoseksuelen met zijn respectievelijke partners zou bespreken. Er moet dan ook slechts vastgesteld worden dat verzoekers onwetendheid en desinteresse voor de homoseksuelen in Gambia, verder afbreuk doet aan verzoekers beweerde homoseksualiteit.

2.13. Ten slotte kan ook verzoekers houding in België niet leiden tot een andere conclusie, wel integendeel. Aldus kan niet aangenomen worden dat verzoeker, die zijn seksualiteit zijn hele leven verborgen hield en zelf stelt dat men het niet bij het eerste gesprek over homoseksualiteit kan hebben, in België een Gambiaanse man in een station aanspreekt en onmiddellijk zou verteld hebben dat hij *“een gay”* is (CGVS-verslag, p. 18). Dit klemt te meer nu verzoeker verklaarde dat *“[d]e bedreiging jaagt nog op me van mijn land”* (CGVS-verslag, p. 33). Bovendien is het opmerkelijk dat verzoeker in België – waar hij zonder ernstige risico's zijn seksualiteit zou kunnen beleven – doelbewust alleen blijft, terwijl hij in Gambia reeds twee maand na de dood van E. in clubs op zoek gaat naar homoseksuelen omdat hij niet alleen kan blijven (CGVS-verslag, p. 17, 32).

2.14. Verzoeker brengt dan ook geen elementen aan waaruit een eventuele bijzondere aandacht voor homoseksuelen kan blijken. Verzoeker kan dan ook niet worden geloofd zelf homo te zijn. Zijn verklaringen over zijn twee partners in Gambia komen verzonnen voor. Aangezien verzoeker niet

aannemelijk maakt homoseksueel te zijn kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn beweerde vervolging hiervoor in Gambia.

2.15. De Raad stelt vast dat verzoekende partij artikel 10 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie louter vermeldt zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of de aanduiding hoe deze voormeld artikel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Gezien verzoekende partij geen enkele concrete aanwijzing geeft van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.16. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift voor het overige tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde post-factum verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins voorgaande vaststellingen.

2.17. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.18. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.19. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.20. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.21. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.22. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.23. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK